

není nikterak vyvrácena správnost úsudku žal. úřadu, že také slovo »Primus« aspoň u části konsumentů bude pojímáno jako označení jakosti. Jedině tuto okolnost jest však pokládati ve smyslu § 1 uved. zák. za rozhodnou, nikoliv, zda slova »Primus« se v obchodě v tomto významu již užívá a v jaké míře, a rovněž jest nerozhodno, že jde o slovo vzaté z řeči latinské.

Úsudek svůj o tom, že aspoň část konsumentů bude slovu »Primus« rozuměti uvedeným způsobem, mohl úřad právem opřít o notorickou skutečnost, že slovo to je co do svého významu známo v širokých kruzích a to i osobám, které jinak jazyka latinského znalé nejsou. Není proto vad řízení v tom, že po této stránce úřad zvláštního šetření nekonal.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 2993.

Administrativní řízení. — Samospráva obecní:
I. * Na rekursy podané do rozhodnutí pražského sboru pro vyřizování stížností, vydaných po 1. lednu 1922, nelze použítí předpisu § 77 odst. 2, zák. o okresních zastupitelstvech; rekurs je tedy podán včas, ať v rekursní lhůtě došel na stížnostní sbor či na první instanci (pro dobu před 1. lednem 1922 otázka neřešena). — II. »Sbor pro vyřizování stížností« jest orgánem o b c e pražské.

(Nález ze dne 17. prosince 1923 č. 12.134.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2258 adm.

V ě c: Jaroslav A. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o odmítnutí rekursu pro opoždění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo karlínské usnesením z 30. prosince 1921 nevyhovělo žádosti st-lově za započtení předchozí soukromé služby. K jeho rekursu rozhodl ve věci v druhé stolici sbor pro vyřizování stížností usnesením ze 4. října 1922 a rekursu z části vyhověl, v ostatním jej zamítl. Na toto rozhodnutí st-l podal další rekurs, jež zsv nař. rozhodnutím z 9. února 1923 ve sporném bodu odmítl jako opožděný s tímto odůvodněním:

»Intimát v odpor vzatého rozhodnutí doručen byl st-li dle potvrzení připojeného ve spisech dne 2. listopadu 1922. Další stížnost na toto rozhodnutí podaná došla do podatelny sboru sjednocené obce pražské pro vyřizování stížností až dne 21. listopadu 1922 po uplynutí 14denní nepřestupné lhůty odvolací, stanovené §em 77 zákona o okr. zastupitelstvech, a analogicky ve smyslu § 12 zák. č. 116/20 platící pro posouzení včasnosti podané stížnosti do rozhodnutí stížnostního sboru, který zastává jako instance rozhodovací funkci druhé instance nad hlavním městem Prahou v oboru samostatné působnosti.

Nabylo tudíž naříkané rozhodnutí právní moci.«

O stížnosti podané na toto rozhodnutí a namítající, že rekurs podán byl včas u užší správní komise pražské, nss uvážil:

Žal. úřad vychází v nař. rozhodnutí z právního názoru, že pro rekursy z rozhodnutí sboru pro vyřizování stížností platí ustanovení § 77 zák. o okres. zastupitelstvech, a že tedy rekurs možno pokládati za podaný včas jenom tehdy, když ve 14denní odvolací lhůtě došel do podatelny stížnostního sboru.

Nss neshledal tento názor správným. Není třeba zabývat se otázkou, zda pojetí zsv-u dalo by se obhájit pro dobu před 1. lednem 1922. Neboť v tomto případě usnesení stížnostního sboru, které st-lem bylo naříkáno, stalo se 4. října 1922, a dlužno tedy otázku, na kterém místě slušelo podati proti němu rekurs, posuzovati podle právního stavu, který tu byl v tento den.

Podle § 5 zák. z 22. prosince 1920 č. 692 Sb. nabyt zák. ze 6. února 1920 č. 114 Sb. mimo jeho § 13, který v tu dobu již působil, — účinnosti dnem 1. ledna 1922. Tímto dnem nastalo tedy vyloučení obcí v § 1 tohoto zák. jmenovaných ze zastupitelských okresů, k nimž dosud patřily, a sloučení jich s hlavním městem Prahou v jednu obec pod společným jménem Hlavní město Praha.

Podle § 3 zák. o okr. zastupitelstvech byla obec pražská v každém směru vyňata ze svazku okresního. Ustanovením § 2 zák. 114/20 byla tato exempce rozšířena také na všechny obce s obcí pražskou sloučené, a není tedy ode dne sloučení na území sloučených obcí žádného okresního svazu, který by nad nimi mohl vykonávat nějaké funkce. Neexistuje však po sloučení vedle obce hl. m. Prahy na jejím území ani nějaký jiný zvláštní samosprávný svaz od obce hl. m. Prahy odlišný, v nějž by spojené obce za účelem výkonu správní jurisdikce byly sloučeny. Ježto tu tedy není vedle obce pražské žádného jiného svazu, žádného jiného samosprávného subjektu, jehož jménem by sbor pro vyřizování stížností — alespoň po 1. lednu 1922 — své funkce mohl vykonávat, zbývá jediný možný závěr, že tento sbor — jak bylo vysloveno již v nálezu Boh. 2258 adm. — je orgánem obce pražské.

Za tohoto stavu není ovšem možno na opravné prostředky podané proti rozhodnutí stížnostního sboru použití předpisu § 77 zák. o okr. zast. přímo, a nelze tak učiniti ani analogicky, poněvadž jde o předpis speciální, který není pouze výrazem nějaké všeobecné zásady administrativního procesu, nýbrž je upraven na jiné skutkové poměry.

Poněvadž pak zák. ze 6. února 1920 č. 116 Sb. neustanovuje ničeho o tom, kde dlužno podávat rekursy do rozhodnutí a opatření obecních orgánů k stížnostnímu sboru, a také ani pražský městský statut ani novela k ob. zřiz. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. ani jiný zákon nemá ustanovení, kterého by bylo použití analogicky, nezbývá nežli souditi, že rekurs možno podati jak u orgánu, proti němuž směřuje (u I. instance), tak i u stížnostního sboru, a že jest za ostatních podmínek účinným, jakmile na jedno z těchto míst dojde včas.

Poněvadž tedy nař. rozhodnutí spočívá na nesprávném právním názoru, bylo je dle § 7 zák. o ss zrušiti.

K tvrzení odvodního spisu, že rekurs nebyl podán včas ani u první stolice (užší správní komise), nebylo lze dnes přihlížeti, poněvadž tato okolnost v nař. rozhodnutí nebyla zjištěna, a nemohl se tedy ani nss vzhledem k předpisu § 6, odst. 1 zák. o ss o ni opírat.